

Tiền Trình của vụ thảm Sát tại Đại Học Kỹ Thuật Tiểu Bang Virginia

Cái gì đã thúc đẩy Cho Seung-Hui cầm hai cây súng giết hai sinh viên nội trú cùng một toà nhà với anh xong lẳng lẳng đi đến nhà Bưu Điện cách đó 15 phút đi bộ để gửi một gói đồ cho hãng truyền hình NBC rồi sau đó lại bình tĩnh đi trở lại trường, đến Toà Nhà Norris nơi có phân khoa Kỹ Sư và Cơ Học đi vào bốn phòng học khác nhau chĩa súng bắn chết 27 sinh viên - trong số này theo tin của Đài Á Châu Tự Do có một sinh viên Việt tên Henry Lee - , 5 giáo sư và làm bị thương 29 người trước khi đưa súng lên đầu tự sát? Cái gì đã thúc đẩy anh tự quay video mình để buộc tội những kẻ anh thù ghét đã đưa anh đến con đường cùng, con đường, theo lời anh, bắt anh phải tiến tới chứ không còn chạy trốn như trước nữa. Cái gì đã đưa anh đến ân oán, thù hận như vậy? Nhìn bức hình khi anh còn là một thiếu niên, người ta thấy anh như bao như đứa trẻ hiền lành khác. Người ta không thấy nơi người thiếu niên ấy hình ảnh của một sát nhân hung tợn khát máu ai cũng thấy trên những trang báo và truyền hình Mỹ mới đây, người ta không thể tiên đoán được nơi anh cái hành động ghê gớm mà anh có thể làm sau đó: giết mấy chục người không gớm tay. Tất nhiên, người ta trách rằng anh bị bệnh tâm thần từ lâu mà không ai nhốt anh lại, không ai đưa anh vào nhà thương điên để chữa chạy, không ai giúp anh trở lại một con người bình thường. Nhưng tại sao anh lại bị bệnh tâm thần? Anh bị bệnh tâm thần từ khi nào? Căn bệnh trở nên trầm trọng là tại sao? Nhìn vào tiền trình đưa anh đến chỗ phát điên rồi đi sát hại một số đông người như vậy giúp chúng ta tìm hiểu căn nguyên của hành động mà ai cũng lên án này.

Từ một Đứa Bé Ít nói Lớn lên để trở thành Sát Nhân.

Cho Seung-Hui sinh ra trong một gia đình nghèo ở Seoul, bố mẹ anh có một tiệm bán sách báo cũ nhưng lợi tức không đủ sống. Gia đình Cho sống trong một căn hộ hai phòng ở phần dưới hầm của một tòa nhà. Cho là một đứa bé ngoan nhưng ít nói. Theo như lời người bà ruột của Cho kể lại cho phóng viên báo chí thì kể từ khi anh còn bé anh đã không thích nói chuyện, hỏi anh anh không trả lời. Bà cụ nói rằng Cho là một đứa bé lạnh lùng và phóng viên nói : "Từ một đứa bé lạnh lùng (cold), Cho đã trở thành một kẻ sát nhân "có máu lạnh" (cold-blooded = nhẫn tâm)", Nhưng đâu phải đứa bé lạnh lùng nào cũng trở thành sát nhân? - lời người viết -

Năm Cho vừa sinh ra đời, tức là năm 1984, bố mẹ anh được một người trong họ làm đơn bảo lãnh để sang Hoa Kỳ. Phải mất tám năm gia đình Cho mới được cấp thông hành và đến năm 1992, lúc anh vừa lên tám, gia đình anh đi Hoa Kỳ với kỳ vọng cuộc sống sẽ sung túc hơn và nhất là không khí cởi mở ở Mỹ sẽ giúp Cho thay đổi tính nết lầm lì của anh. Đến Mỹ sống tại Detroit một thời gian ngắn, bố mẹ anh di chuyển đến Centreville, VA sinh sống và cuộc sống cũng vẫn khó khăn như khi ở Seoul. Cha mẹ anh làm nghề ủi quần áo cho một tiệm giặt. Cha anh nay vẫn chỉ là một thợ ủi trong khi mẹ anh đã chuyển sang làm công việc dọn dẹp nhà ăn trong một trường trung học.

Khi lên đến bậc trung học Cho Seung-Hui vẫn ít nói, lạnh lùng và luôn có một vẻ mặt như thể bị ma ám. Tại Trung Học Westfield thuộc Fairfax County, nơi anh theo học, các bạn anh thường chọc ghẹo vì thấy anh lầm lì và bắt nạt anh khi thấy anh là một thanh niên Á Đông nhỏ con. Cho thường bị những đứa bạn cùng lớp ở trung học gọi anh là "Tên Tàu Phù" - Sau vụ thảm sát nhiều cơ quan truyền thông lúc đầu cũng đã thông tin sai rằng thủ phạm là một người Trung Hoa -Chris Davids, một sinh viên năm cuối ở VA Tech cùng học với Cho ở trung học nói: "Một số đứa đối xử ác độc với anh ta. Chúng dúi cổ anh ta xuống rồi phá lên cười." Trong một cuộc phỏng vấn với hãng thông tấn AP, Chris Davids kể rằng một hôm trong lớp Anh Văn ai nấy đều phải đọc lớn tiếng một đoạn văn và khi đến phiên Cho thì anh không chịu đọc mà chỉ chăm chăm nhìn xuống sàn nhà. Phải đợi khi giáo sư dọa rằng nếu không đọc anh sẽ bị đánh trượt thì anh mới đọc. "Anh ta đọc với một giọng trầm lạ lùng như thể anh ta đang ngậm một vật gì trong miệng." Davids nói: "Anh ta vừa mới lên tiếng thì cả lớp phá lên cười, chỉ trở về phía anh và nói 'Thôi mày đi về xứ Tàu của mày đi!' " Hoàn cảnh éo le này càng làm cho Cho buồn bã, ít nói và rụt rè hơn. Cho càng sống cô lập, không giao tiếp với ai, và người ta thấy anh thường chơi bóng rổ một mình và vẻ mặt lúc nào cũng buồn rầu. Có thể một phần là vì bản tính

bẩm sinh của anh nhưng một phần khác là vì tác động của xã hội xung quanh. Abdul Shash, một thanh niên hàng xóm ngày xưa của Cho nói với báo chí: “Trông anh ta như một kẻ thất tình.” Có tin nói rằng các Bác sĩ Mỹ cho rằng Cho bị bệnh tự kỷ (autism), một căn bệnh làm cho bệnh nhân gặp trở ngại trong việc nói chuyện nhưng không vì căn bệnh này mà anh có thể trở thành hung bạo.

Khi ghi danh học tại ĐH Kỹ Thuật Virginia, hàng ngày Cho được cha mẹ đưa đi bằng xe hơi và họ đã cầu mong rằng đại học sẽ thay đổi tính tình của đứa con họ, giúp nó thoát khỏi cuộc sống nội tâm, thoát khỏi sự lầm lì ít nói.

Cho đến khi đó, Cho Seung-Hui vẫn chưa có bạn gái. Rồi đến năm thứ ba đại học anh tuyên bố với các bạn sống cùng phòng rằng anh đã có bạn gái, tên của nàng là Jelly, nàng là một người kiều mẫu thượng thặng hiện đang sinh sống ở vùng ngoại không gian và thường đến thăm anh bằng phi thuyền. Một hôm Andy Koch, một người bạn cùng phòng bị anh cấm không cho vào ví “Jelly đang ở đó, nàng kêu anh bằng cái tên Spanky”. Từ đó trở đi Cho dùng bí danh SpankyJelly để liên lạc trên Internet.

Vào năm 2005, Cho bắt đầu để ý đến một vài người bạn học gái và anh đã theo dõi tấn công họ. Anh theo họ đến tận cửa phòng họ, gọi điện thoại và viết thư tố tụng. Hai người đã than phiền với cảnh sát trong trường nhưng không chịu đưa anh ra tòa vì Cho chỉ làm cho họ khó chịu mà thôi, anh đã không đe dọa họ. Tuy nhiên trong lần tố tụng thứ hai vào tháng Chạp năm 2005, sau khi cảnh sát ra về, Cho viết thư cho một người bạn nói rằng anh sẽ tự vẫn. Do đó mà cảnh sát đã trở lại đưa anh đến một bệnh xá ở ngoài khu đại học, nơi đây đưa anh đến Bệnh Viện Carilion St. Albans Psychiatric ở Radford cùng tiểu bang VA. Bác sĩ nơi đây thấy anh bị bệnh trầm trọng nhưng không là một “mối đe dọa tức thì” (imminent threat). Do đó, quan tòa đã không buộc anh điều trị nội trú mà khuyên cáo anh phải chữa trị bệnh tình của mình. Không ai biết sau đó anh có chịu sự điều trị ngoại trú hay không.

Trong dịp nghỉ Thanksgiving, Cho gọi điện thoại cho Andy để nói rằng anh đang nghỉ hè ở North Carolina cùng với Tổng Thống Nga Putin, một người bạn đã cùng lớn lên với anh ở Moscow. Những bạn học của anh tuyên bố với các nhà báo rằng những lúc gần đây khi ở trong phòng, căn phòng 2121 của khu nội trú, anh không nói gì nhưng thường la lớn “Băng Băng Băng” như thể anh đang chĩa súng vào kẻ thù mà bóp cò. Ngoài ra anh không bao giờ mở miệng chào hỏi hay chuyện trò với một ai, cứ lầm lũi li li dù khi đang học, đi ngoài sân trường, hay khi đang ở trong nhà ăn chung. Một lần trong lớp học, một người bạn bảo Cho: “Mày nói Hello tao đi, tao sẽ cho mày \$10!” Nhưng Cho vẫn phớt lờ. Khi phải ghi tên trên danh sách hiện diện lớp, Cho chỉ ghi một dấu chấm hỏi và một lần giáo sư gọi anh bằng tên Cho thì bị anh phản đối bảo rằng tên anh là “Dấu Hỏi” (Question Mark) và giải thích rằng đó là tên của một nhân vật trên Hòa Tinh du hành sang Mộc Tinh.

Những dấu hiệu bệnh hoạn của Cho biểu hiện ngày càng nhiều. Trong lớp học anh viết những bài văn bài thơ và sáng tác những vở kịch quái dị biểu hiện sự chết chóc, giết người và dùng những lời lẽ thô tục làm cho các giáo sư của anh phải kinh hãi và nghi ngờ. Họ đã tìm cách ngăn chặn trước những hành động điên rồ có thể xảy ra của Cho. Ít nhất có hai giáo sư đã báo với ban cố vấn sinh viên và cảnh sát của nhà trường về tình trạng tâm thần của anh và khuyên cáo nhà trường có biện pháp ngăn ngừa những chuyện không hay có thể xảy ra, nhưng đều không có kết quả. Lý do là bởi vì Cho không biểu hiện một dấu hiệu rõ rệt nào rằng anh sẽ là một mối nguy cơ cho chính anh hay cho những bạn sinh viên cùng trường. Trong một vở kịch ngắn tựa đề “Richard Mc Beef” Cho viết về câu chuyện của một đứa bé 13 tuổi giết cha ghê của nó làm cho người đọc phải kinh hoàng. Một sinh viên đọc xong vở kịch này đã phải thốt lên với một người bạn khác: “Đây (tức là Cho) là một tay thuộc loại sẽ đi vào một lớp học và chĩa súng giết người sau này.”

Lòng Căm Thù.

Hai ngày sau khi cuộc thẩm sát xảy ra, hãng truyền thông NBC nhận được một gói đồ trong đó có 23 trang giấy viết những lời Cho tuyên bố, 28 đoạn video ngắn và 43 tấm ảnh do Cho tự thu hình hay chụp lấy, cái thì ở những phòng khách sạn anh đã thuê mướn hai lần vào những ngày 28 tháng 3 và 8 tháng 4 tại MainStay Suites ở Roanoke và Hampton Inn ở Christianburg, cái thì ở trong một chiếc xe Van anh đã thuê và đậu trước một nơi anh đến tập bắn súng. Trong những đoạn Video đó ngoài hình ảnh diễn tả sự hung tợn và lòng căm thù còn là những lời tuyên ngôn do anh phát biểu như: “Chúng

bay có hàng trăm tỷ cơ hội và phương cách để tránh ngày hôm nay nhưng chúng bay muốn máu của tao đổ ra. Chúng bay dồn tao vào một góc tường và tao chỉ còn một cách lựa chọn. Đó là quyết định của chúng bay. Bây giờ tay của chúng bay đã đầm máu mà không làm sao rửa cho sạch được.” “Chúng bay đã phá nát tim tao, ức hiếp tâm hồn tao, đốt cháy lương tâm tao. Chúng bay tưởng chúng bay đã dập tắt được cuộc sống của một thằng bé con đáng thương. Nhờ chúng bay, tao sẽ chết như Đức Chúa Giê Su để làm gương cho nhiều thế hệ những kẻ yếu đuối và không có cách nào tự bảo vệ.” “Đáng lý ra tao không cần phải làm. Tao có thể bỏ đi, tao có thể chạy trốn. Nhưng bây giờ tao không chạy trốn nữa. Nếu không phải vì tao thì đó là vì những đứa con tao, những người anh người chị tao, những kẻ mà chúng bay đã(lời thô tục). Tao làm là vì họ.”

Để giải thích lòng căm thù của Cho đối với xã hội và đối với những kẻ sống xung quanh anh, người ta đưa ra nhiều lý thuyết và suy đoán. Giải thích theo lý thuyết y khoa thì nhiều bác sĩ tâm thần nói rằng Cho bị chứng bệnh hoang tưởng (paranoia) nên lúc nào cũng nghĩ rằng những người xung quanh anh là kẻ thù đang muốn ám hại anh, đang làm nhục anh, đang gây cho anh khổ sở. Chính sự hoang tưởng cộng thêm với sự tự cô lập hóa chính mình đã làm cho anh căm tức và giận dữ hơn, đưa anh đến sự trả thù xã hội. Sự hoang tưởng cũng đã làm cho anh tượng tượng ra một người đàn bà anh thương yêu mà anh đặt tên là “Jelly”. Và cũng chính do hoang tưởng mà anh tự ví anh với Đức Thánh Giê Su, tự coi như có bổn phận phải cứu rỗi con người và sẵn sàng chết vì nghĩa đạo. Cũng có giả thuyết cho rằng chính vì anh bị bệnh đồng tình luyến ái nên bối rối tâm thần và thiếu tự tin và vì cho rằng mình không đủ sức hấp dẫn để thu hút cảm tình của phái nữ nên đã phải đeo đuổi tấn công hai sinh viên nữ mà anh đã quen biết trong lớp. Trên một chương trình Larry King, những chuyên viên có kinh nghiệm về những kẻ giết người hàng loạt (mass murderer; serial killer) tuyên bố rằng Cho bất mãn với xã hội và xa lánh những người xung quanh nhưng anh lại có tham vọng và chính vì không thực hiện được những tham vọng của mình nên mới hận đời và muốn trả thù. Cuộc thảm sát xảy ra là hậu quả của một sức dồn nén bên trong quá lâu và đến khi không còn kiềm chế nổi thì nó bộc phát ra ngoài. Theo lời của một bạn học, kể từ khóa học trước, Cho đã cao trội đầu và bắt đầu cử tạ để tự chứng tỏ mình là một đấng nam nhi hùng dũng (macho).

Cho Seung-Hui đã chịu ảnh hưởng của vụ giết người hàng loạt trước đây tại trường Trung Học Columbine và đã đọc bản tuyên cáo của hai học sinh sát nhân tên Dylan Klebold và Eric Harris. Cho đã coi hai kẻ giết người này là anh em và mong muốn rằng những hành động hung bạo như vậy sẽ còn tiếp tục mãi mãi. Riêng CNN còn đặt câu hỏi phải chăng Cho bị ảnh hưởng của phim Đại Hàn và đã nêu tên một phim Đại Hàn tựa đề Old Boy, rồi đưa ra ba hình ảnh trong phim trong đó tài tử chánh chĩa súng vào mặt khán giả với vẻ mặt hầm hầm, cầm búa với vẻ mặt giận dữ, và đưa súng lên đầu tự sát để so sánh với những tấm hình Cho đã gửi cho NBC và nói rằng Cho có thể bị cuốn phim này ảnh hưởng. Nhưng rồi CNN lại tuyên bố rằng không biết Cho đã xem phim Old Boy hay chưa?

Chuẩn Bị Cuộc Thảm Sát.

Cho đã mua khẩu súng đầu tiên trên Internet, một khẩu súng lục Walther nòng .22, và anh đã đi lấy súng tại một tiệm cầm đồ gần trường hôm mùng 9 tháng 2. Hôm 12 tháng 3, Cho thuê một chiếc xe Van của hãng Enterprise Rent-A-Car đặt ở phi trường Roanoke. Cho giữ chiếc Van này trong 1 tháng trời. Hôm sau, ngày 13 tháng 3, anh đến tiệm bán súng Roanoke Firearms mua một khẩu súng lục Glock 9-millimeter, một loại súng dùng để bắn bia và để tự vệ, và 30 viên đạn. Anh đã cho xem giấy căn cước, tờ thẻ xanh và một tấm ngân phiếu mang tên anh để được nhận diện rồi trả \$571 bằng thẻ tín dụng. Đến hôm 22 tháng 3 Cho đến nhà tập bắn ở Roanoke, trả \$10 để tập bắn khẩu Glock trong một tiếng đồng hồ. Khi ra về anh mua hai tập san chỉ dẫn cách sử dụng khẩu Glock. Nhân viên nhà tập bắn còn thấy anh ngồi trong chiếc Van đậu trên bãi đậu xe tự thâu hình mình. Những ngày 31 tháng ba, ngày 7, 8, và 13 tháng tư, Cho đến tiệm Wal-Mart ở Christiansburg mua quần nhiều túi, kính đen, một con dao đi săn, găng bao tay, và đạn cho khẩu .22-caliber. Cho cũng đến tiệm Dick's Sporting Goods mua tập san nói về các loại đạn và đến Home Depot mua xích sắt. Tổng cộng số tiền Cho tiêu để chuẩn bị cho kế hoạch giết người này theo những nhà điều tra đã lên tới vài ngàn đô la.

Biến Cố.

Chưa tới 5 giờ sáng ngày Thứ Hai 17 tháng tư, Joe Aust người bạn cùng phòng với Cho đã nghe những tiếng sột soạt và tiếng bản nhạc “Shine” một bản nhạc Soul của một ban nhạc Rock mà Cho thường hay nghe liên tục. Anh thấy Cho đã ngồi trước bàn máy Computer. Thông thường ra Cho thức dậy lúc 7 giờ, và khác với những sinh viên bình thường anh quen đi ngủ sớm, vào khoảng 9 giờ tối. Sau đó Joe ngủ lại. Cũng khi đó, Karan Grewal, một sinh viên khác ở cùng khu với Cho bắt gặp anh trong phòng tắm cộng đồng. Khi Joe tỉnh dậy lúc 7 giờ thì Cho đã biến đi đâu mất.

Khoảng hơn 7 giờ sáng, Cho giết người đầu tiên, Emily Hilscher, một nữ sinh viên cư ngụ tại phòng 4040 ngay gần nơi có thang máy. Nghe có tiếng súng nổ, Ryan Clark, một trong những sinh viên giám thị chung cư, chạy tới và bị Cho bắn một phát chết tốt. Sau đó Cho trở về phòng mình chuẩn bị gói đồ để đem ra bưu điện gửi cho hãng truyền hình NBC. Từ West Ambler Johnston Hall, khu nội trú của sinh viên đến nhà bưu điện gần trường, theo ước tính của những nhân viên điều tra thì đi bộ chỉ mất 15 phút. Sáng hôm đó bưu điện không đông cho lắm nên Cho không phải chờ đợi lâu. Gửi xong gói đồ, anh đi bộ trở về và 10 phút sau tới Norris Hall, trụ sở của trường Kỹ Sư và Cơ Khí, một tòa nhà màu nâu tối thui hình chữ L. Anh không gặp trở ngại nào vì cảnh sát nghe theo lời báo cáo của Heather Haughn, người bạn cùng phòng với nạn nhân đầu tiên Emily Hilscher, đã bắt lầm người yêu của Emily vì tình nghi anh này là thủ phạm.

Lúc đó là khoảng 9:30 sáng. Cho bước vào Norris Hall. Anh bận chiếc quần nhiều túi, một chiếc áo thun, một chiếc áo ngoài để chứa đạn, trên đầu là một chiếc mũ lưỡi trai màu hạt dẻ, màu của nhà trường, lưng anh mang một túi đeo. Trên cánh tay, Cho đã viết “Ax Ismael” một dấu hiệu có một ý nghĩa bí mật mà người ta đoán có liên hệ nào đó với Thánh Kinh.

Để cản không cho người ngoài có thể vào được Norris Hall, Cho đã cột dây xích sắt xung quanh hai quả dầm cửa. Anh từ từ bước những nấc thang đưa lên lầu hai. Nơi có tất cả bảy phòng học. Hai phòng chưa có lớp. Năm phòng kia có những lớp tiếng Pháp, tiếng Đức, lớp Thủy Học, lớp Cơ Học và lớp Toán học. Cho lần lượt đi vào bốn lớp, trừ lớp Toán, và chĩa súng bắn chết 30 người, trong số đó có năm giáo sư. Khi nghe tiếng súng Shotgun của cảnh sát bắn vào cửa để phá dây xích, Cho biết đã đến lúc. Anh đưa khẩu súng lên thái dương bóp cò. Tổng cộng Cho đã bắn 175 viên đạn giết chết 30 người và làm cho 29 người bị thương.

Những Vấn Đề Đặt Ra Sau Biến Cố.

Nhiều vấn đề đáng quan tâm đã được nhà chức trách và những nhà chuyên môn nêu lên và cố gắng giải đáp: tại sao Cho Seung-Hui vẫn được đi học trong khi anh đã bị coi như là một kẻ có thể gây nguy hại cho chính anh và cho những người khác? tại sao anh mang bệnh tâm thần mà vẫn mua được súng mặc dù luật lệ không cho phép? phải làm sao để hữu hiệu hóa việc khám phá ra và điều trị những người mang bệnh tâm thần có nguy cơ hãm hại bản thân và những người khác? làm sao cho hệ thống báo động có hiệu quả hơn để những người khác tránh khỏi bị hãm hại, vân.. vân.. Nhiều vấn đề nêu trên đây đi ra khỏi phạm vi của bài này.

Riêng về câu hỏi tại sao Cho Seung-Hui lại vẫn được tiếp tục đi học thì những người chịu trách nhiệm về biến cố này và cả những chuyên viên được hãng thông tấn CNN phỏng vấn đều nói rằng xã hội Mỹ là một xã hội dân chủ, tôn trọng quyền tự do riêng tư (privacy civil right) của người dân. Nhà trường có thể bị thưa ra tòa nếu không cho một sinh viên tiếp tục đến trường chỉ vì sinh viên này mang bệnh tâm thần. Hoa Kỳ là một xứ tự do. Nhà chức trách cũng không thể giữ người bệnh ở một cơ quan y tế để điều trị nếu không có sự thỏa thuận của người này. Chỉ trong trường hợp có nguy cơ một cá nhân nào đó tính ám hại chính mình hay người khác thì cơ quan có trách nhiệm mới có thể bắt giữ cá nhân đó. Thế nhưng khó có thể biết trước được sự thể một người được chẩn đoán có bệnh tâm thần không quá trầm trọng có thể biến thành một mối nguy cơ cho chính mình và những người khác hay không để có thể nhốt người ấy lại.

Còn về vấn đề tại sao nhiều sinh viên bị bệnh tâm thần mà không chịu chữa chạy thì những nhà nghiên cứu và những cố vấn tại các đại học cho biết rằng sinh viên ngày nay phải trải qua nhiều sự căng thẳng gây ra bởi việc học hành và cuộc sống. 20% bị triệu chứng của chứng suy nhược tâm thần và 1% tự

vấn. Tuy nhiên theo những nhà phân tâm học và những bác sĩ tâm thần thì 80% những bệnh tâm thần có thể chữa trị khỏi bằng cách dùng thuốc men.. Như thế tại sao Cho Seung-Hui, một thanh niên đã được chẩn đoán là đang mang bệnh tâm thần lại không chịu tới tìm sự giúp đỡ y học của những nhà chuyên môn và để được điều trị? Đó là câu hỏi bao nhiêu nhà báo và nhà chức trách đã đặt ra. Lời giải thích của những chuyên viên nêu ra hai lý do. Thứ nhất một số lớn những người mắc bệnh tâm thần không cho rằng mình đang có vấn đề mà lại cho rằng chính xã hội, chính những người xung quanh có vấn đề. Thứ nhì, người Á Châu không cởi mở và ít sẵn sàng nói về những vấn đề liên quan đến đời tư của mình. Bác Sĩ Kim, một bác sĩ người Đại Hàn được CNN phỏng vấn nói rằng người Mỹ gốc Á Châu không có khuynh hướng nhìn nhận bệnh tâm thần của mình. Chỉ khi bệnh thật trầm trọng mới phát giác ra và mới chấp nhận sự điều trị. Giáo sư tâm lý học tại UC Davis Stanley Sue cũng khẳng định tương tự. Ông ta còn đổ lỗi cho chế độ điều trị bệnh tâm thần dành cho người gốc Á Châu. Ông nói: “Một số chương trình không quan tâm gì đến vấn đề ngôn ngữ và văn hóa của từng nhóm người Á Đông, và đây chính là vấn đề.” Tuy nhiên, Alvin Alvarez, Chủ Tịch Hội Tâm Lý Học của những người Mỹ Gốc Á Châu tuyên bố: “Hành động đên cuồng đó không liên quan gì tới chủng tộc hay văn hóa. Nó chỉ biểu hiện của căn bệnh tâm thần mà thôi.”

Kết Luận: Cộng đồng người Mỹ gốc Á Châu nói chung, gốc Đại hàn nói riêng đã tỏ ra lo ngại một sự trả thù của những người Mỹ chính gốc. Đài CNN đã nhắc tới vụ Rodney King và cho chiếu hình ảnh những khu phố có cửa tiệm Đại Hàn ở Los Angeles bị phá phách và đốt cháy. Gia đình Cho Seung-Hui đã phải đi trốn không dám lộ mặt hay tuyên bố một lời gì vì sợ nguy đến tính mạng cho đến hôm 20 tháng 4 mới đây. Qua Luật Sư đại diện cho người chị của thủ phạm, lời tuyên bố gửi qua hãng thông tấn Associated Press ghi: “Nó đã làm cho cả thế giới khóc. Chúng tôi nay đang trải qua một cơn ác mộng. Chúng tôi cảm thất vô vọng, bất lực và lạc lõng. Tôi đã cùng lớn lên với nó và thương yêu nó. Bây giờ tôi có cảm tưởng như thể tôi không hề quen biết nó. Gia đình chúng tôi thật hối tiếc về những hành động khó có thể diễn tả nên lời của em trai tôi.” Tổng Thống Nam Hàn Roh Moo-huyn đã ngay lập tức đưa ra lời chia buồn với những gia đình có nạn nhận trong vụ thảm sát và xin lỗi nhân dân Mỹ. Tổng trưởng ngoại giao Nam Hàn Song Min-soon xác nhận rằng những biện pháp bảo vệ an ninh cho những kiều dân Đại Hàn sinh sống tại Hoa Kỳ đã được thiết lập, ý ông muốn cảnh báo rằng những vụ trả thù có thể xảy ra. Những nhà thờ bên Nam Hàn và những Nhà thờ Đại Hàn trên đất Mỹ đã tổ chức những buổi lễ cầu nguyện cho linh hồn những kẻ đã chết cũng như đã bày tỏ sự sùng sốt, buồn phiền và lòng xót xa, đồng thời lên án hành động điên rồ của kẻ sát nhân. Cho đến nay không thấy có một phản ứng tiêu cực nào của dân chúng Hoa Kỳ. Ước mong biến cố này sẽ chóng chìm vào quên lãng và sự đau đớn của những người liên quan đến vụ thảm sát sớm nguôi ngoai.

*Hương Dương tổng kết những tin tức trên báo chí Mỹ.
4-22-2007.*